

KAPITOLA DRUHÁ

Syn se zhmotnil uprostřed studeného mrholení, bagančata se mu bořila do bláta, tělo oděné v kůži ochotně přijímalo tíhu svalů a tlukot černého srdce, jehož temná funkce se znovu vytvořila z roje lehkých molekul. Zástup drahých zahraničních sedanů a SUV na betonovém firmním parkovišti nedával sakra vůbec smysl. Vedle hromad betonových panelů, těžkotonážních strojů a pojízdných míchaček stála parta děvek mezi zápasníky sumo.

Vykročil vpřed, špičkou tesáku se dotkl jazyka, ranka, kterou naschvál způsobil, mu krvácela do úst. Zatímco si tu chuť užíval, ruce se mu zatínaly v pěsti a ignoroval pocit, že jeho mozek je doutnák, který se každou chvílí zapálí.

Predátoři potřebují kořist.

Takže někdy musíte jíst, i když máte břicho plné.

Jak se přiblížil k mělkému přístřešku, statný člověk sedící vedle dveří na plastové židli vzhlédl od *Daily Racing Form*. Holá žárovka, která mu visela na drátě nad hlavou, vrhala stíny na jeho oční důlky a chřípí a bradu, takže si Syn uměl představit lebku, jež zůstane, až smrt sloupne z kostry vycpávky smrtelnosti.

Muž svraštil čelo. A místo pozdravu se nad časopisem ukázala pistole.

„Za někým jsem přišel,“ řekl Syn a zastavil se.

„Tady nikdo nejni.“

Když Syn neodcházela, muž poposedl. „Slyšíš, co jsem řek. Tady na tebe nikdo nečeká...“

Syn se zhmotnil až k člověku, popadl ho za hrdlo a praštil jím o zeď budovy, plastové křeslo odlétlo, jako by nemělo v úmyslu zaplétat se do problémů, které se ho netýkají.

Odzbrojil oběť, přičemž se masité ruce člověka zarývaly do těch, jež mu svíraly hrdlo, nohy se zmítaly a podpatky bouchaly o budovu. Ústa, teď už ne zkřivená nadřazeností, zela dokořán v marném úsilí dostat vzduch do plic, které už zjevně začínaly pálit.

Ale na druhé straně, strach obvykle žádá hypoxii o tanec, ať už je nedostatek kyslíku sebevíc normálním během události.

„Za někým jsem přišel,“ opakoval Syn tiše. „A jestli ti přeje štěstí, nejsi to ty.“

Spustil muže tak, aby se nohama dotkl země, a uvolnil tlak natolik, aby mu umožnil mluvit. Ale ne proto, že by ho zajímala slova. Ne, reakce této povahy představovala slabou stravu.

Chtěl, aby mu v uších zněl pořádný řev.

Syn vytasil jednu ze svých ocelových dýk. Když zvedl stříbrnou čepel, muž se přestal sápat po ruce, která mu svírala krk, a zaměřil se na zápěstí a předloktí ovládající zbraň. Doprovodný protest zněl jako od dítěte, méně významný a omezující než rukáv Synovy kožené bundy.

Špička dýky se ocitla v mužově levém uchu a při prvním škrábnutí do pokožky zvukového kanálku se Syn zhluboka nadechl.

Krev. Strach. Pot.

Přitiskl se dolní částí trupu k mužovu tělu. Synova erekce neměla nic společného se sexem, ačkoliv vzhledem k tomu, jak ty uslzené tmavěhnědé oči zaplály, si muž určitě vyložil reakci špatně.

Syn zavřel oči a pocítil v těle nával energie, dominance, agresivity, zmocnila se ho potřeba bolestivě zabíjet. V koutku mysli sám sebe varoval, že už by měl přestat. Tohle nebylo v plánu, ale především by to bylo příliš br-